

'Bloemen zijn ontzettend erotisch'

Jürgen Reichert verandert levenloze siliconen in bloemen voor zijn geheime tuin. Met levende eigenschappen welteverstaan. Ze bewegen, geuren, maken geluid en sommige hebben zelfs een menselijk voortplantingsorgaan. Secret garden heet zijn lampenexpositie die tot begin januari te bewonderen is in de Maastrichtse galerie Dis.

Door Nadia Jane Bristol

Een enorme siliconen fuchsiaroze bloem met ronde bladeren lijkt op de galeriebezoeker af te komen. Het is Jürgen Reicherts Malva. De buigzame bladeren hebben de structuur van een echte bloem. Uit de kelk doemt een langwerpige uitsteeksel op: Malva's mannelijk geslachtsdeel. Aan het stralende uiteinde van de lamp hangt bloesem. Wie zijn neus boven dit indrukwekkende gevaarte durft te steken, ontdekt dat de kelk bedwelmend zoet geurt.

„Bloemen hebben alles met erotiek te maken. Zaad zorgt voor nieuw leven. Net zoals zaad van een man zorgt voor voortplanting van de mens,” legt de kunstenaar uit. Dat hij bloemen erotisch vindt, wordt nog eens duidelijk bij het zien van zijn Viola ofwel viooltje. Een kolossale paarse bloem. Een diepe opening in de kelk omringd met materiaal dat aan schaamhaar doet denken. Uit de diepte komt een mysterieuze oranje gloed: „Viooltjes worden gezien als onschuldige bloemen voor oudere vrouwen, maar ze hebben een hele erotische werking. Ik heb gelezen dat mensen er vroeger liefdesdrank van maakten.”

Reichert is gefascineerd door organismen. Ze beheersen zijn werk. Levende wezens uit de zee, planten en bloemen. Ook zijn vorige expositie bestond uit bloemen, maar dan uit de zee. Kleurrijke anemonen met kleine tentakels: „Ik ben dol op bloemen. Als kind had ik al een klein tuintje en 's winters keek ik altijd naar tropische bloemen in de kassen.” Die mooie kleuren wil hij voortdurend om

zich heen hebben. Fel en in groot formaat, zodat de bezoeker het gevoel krijgt dat hij een kabouter is in een veld van reuzenbloemen.

Zijn creaties Viola en Malva die aan de muur hangen, geven dat gevoel. Ook zijn staande lampen, die overigens geen seksueel tintje hebben, bereiken ongekende hoogten in verhouding tot het gemiddelde madeliefje in een grasveld. Ze reiken zeker tot je middel. Een opvallende zachtroze flexibele hanglamp (Gegelia Elengota) met een enorme steel en bladeren, die op rozenbladeren lijken, is minstens zo groot als een kind van zes. Van steel tot kap zijn ze vormd als bloem. Als lamp zijn Reicherts creaties nauwelijks meer herkenbaar. Zelfs de bedrading is compleet in siliconen gewikkeld en getransformeerd tot bloemenstengel. Ook de lichtschakelaars zijn niet meer te zien. Die hebben dezelfde schubachtige structuur als de stelen van zijn bloemen. De zachte gloed van de peren die zijn kunstwerken van binnenuit doen opgloeien, is het

▲ Jürgen Reichert, hier bij zijn Malva: „Ik wil iets nieuws maken.”

enige dat herinnert aan de traditionele lamp. De kunstenaar gebruikt bijna uitsluitend siliconen als materiaal. „Ik heb wel eens geprobeerd kunstwerken uit hout te maken. Maar ik kan er niets mee. Hout mag dan wel een levend ma-

teriaal zijn, voor mij is het al af. Er hoeft niets meer aan veranderd te worden. Ik wil juist iets nieuws maken. Bovendien wil ik dat mijn bloemen zo echt mogelijk lijken. Mijn bloemen moeten bewegen alsof de wind waait. Dat kan met

hout niet. Met siliconen wel, omdat het flexibel is.” Niet alleen het materiaal maakt Reicherts bloemen realistisch. In een aantal van zijn lampen zijn ook echte bloembladeren verwerkt. De structuren zijn afgeke-

▲ Oraya Porphyrea. Foto's Frits Withdershoven

ken van de natuur. De kunstenaar bestudeert originele bloemen van dichtbij. Zo kan hij de manier waarop de steel overloopt in de kelk tot in detail namaken. Ook zijn er structuren van planten en bloemen uit de zee in Reicherts werk terug te vinden. De stelen hebben bijvoorbeeld een schubachtige structuur die je alleen onder water tegenkomt. Zijn uiteindelijke ontwerpen berusten geheel op zijn eigen fantasie. Een bloem met een penis kom je immers niet in de achtertuin tegen: „Ik creëer nieuwe exemplaren. Als een soort wetenschapper geef ik ze ook Latijnse namen.”

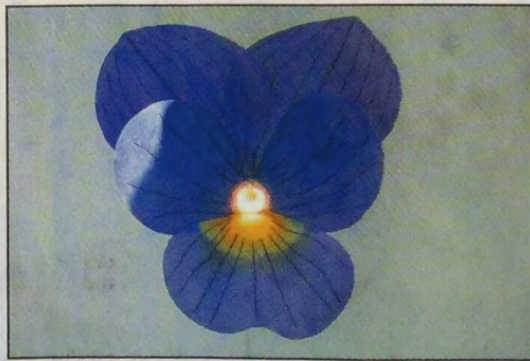
Hoewel Reichert van Duitse afkomst is, exposeert hij meestal in Nederland. Niet alleen omdat hij in Maastricht aan de academie voor beeldende kunst is afgestudeerd: „Nederlanders staan overal voor open. Ze accepteren een werk zoals het is. In Duitsland zijn

ze wat traditioneler. Als je ze niet kan vertellen in welk genre je werk valt, willen ze het niet. Bij mij is dat een probleem, wat ik maak zit precies op de grens van beeldhouwen en vormgeving.”

In de tweede ruimte hangt nog een kolossale lamp. Die heeft twee enorme gele gestipte bladeren die uitgeslagen zijn als vleugels of armen die je te grazen willen nemen. Onderaan hangt een verlichte donkerrode zak, die opnieuw de mannelijkheid symboliseert. Daarboven, in de kelk van de bloem is het vrouwelijk geslachtsdeel verwerkt. „Dit beeldt uit hoe mensen gevangen zitten in relaties,” verduidelijkt Reichert. Hij drukt op een knopje in het vrouwelijke deel van zijn ontwerp. Een vrouwenstem barst los in gekreun. Het is de Venusshuh, de climax van zijn expositie. Voor 5.500 euro mag de liefhebber zijn kopstuk mee naar huis nemen.

▲ Venusshuh.

▲ Viola.